Recensie: There Is A Light That Never Goes Out ****

Schouwburg Noord
vrijdag 13 december 2024

foto © Kevin Faingnaert

Recensie:
There Is A Light That Never Goes Out, is uiteraard een prachtig nummer van The Smiths (dat ook live gebracht werd en voorzien werd van lichtjes in het publiek door een groepje studenten die Nederlands leren) maar ook meteen de titel van de theatertour van Lara Chedraoui (zang) en Floris De Decker (piano). De twee kennen elkaar van Intergalactic Lovers, brachten ook een paar songs uit hun eigen repertoire zoals 'Someday' omdat ze respectievelijk als elkaars heldin en held zijn, maar de avond in Schouwburg Noord zou vooral in het teken staan van weemoed en songs van anderen.

Wie spektakel verwachtte, was eraan voor de moeite. Het ganse concert zou Lara op een stoeltje achter haar muziekstandaard de teksten zingen terwijl Floris wél alle nummers naar verluidt na slechts 4 jaar piano te studeren, van buiten kende. Alles draaide dus om de muziek, en het publiek mocht meezingen tenzij je buurman dat maar niets vond, even iets gaan halen om te eten of drinken (hoewel de bar dicht was, had Chedraoui mandarijntjes en chocolade wafels in de aanbieding die nog in haar loge lagen) waarmee ze nog maar eens aantoonde dat ze wat ons betreft een van de meest genereuze, hartelijkste, warmste frontvrouwen is die we kennen.
Het voelde alsof we met z'n allen bij haar op de thee mochten komen, en als je je ogen even sloot, kon je je het ook zo inbeelden hoe het zou zijn samen met haar op de sofa onder een knus dekentje naar haar favoriete muziek luisteren zoals 'In the modern world' van Fontaines D.C. uit het album 'Romance' dat ze één van de beste platen vindt die dit jaar verschenen is.
There Is A Light That Never Goes Out voelde niet zelden wat schools aan, in die zin dat Lara's bindteksten soms aanvoelden alsof ze een ambassadrice van de Bond zonder Naam was. Goed bedoeld dat wel, en absoluut op zijn plaats was het wanneer ze stelde dat er daar buiten toch wel behoorlijk wat aan de gang is. Muziek kan daarbij doen wegdromen, een innerlijke wereld creëren, en alle uitdagingen waar we voor staan op globaal vlak even doen vergeten. Of zoals de zangeres/actrice het zelf zei, muziek kan je naar je innerlijke wereld brengen en doen tijdreizen. Zo kwam Lara heel dicht aanschurken bij wat Nick Cave al enkele jaren doet, als een soort goeroe haar publiek mee op sleeptouw nemen en aantonen hoe helend muziek kan zijn. Dat ze zijn 'Into my arms' weergaloos coverde, maakte dat beeld ook helemaal compleet.
Naar de tijd dat ze als twintiger nog achter de toog stond van het Paters Vaetje reisde ze onder andere met ons in de tijd bijvoorbeeld. Toen draaide ze 'Martha' van Tom Waits om iedereen verliefd of slaperig naar huis te sturen voor ze er het licht zou uitdoen. Mocht die song niet het beoogde effect bereiken, greep ze naar

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Metallica, gaf ze nog mee.
Van The Last Dinner Party bracht het duo Nothing Matters, dat enkele fuck you's in de refreinen kent, waarop Chedraoui begon te filosoferen dat als we vanaf nu al zingend een scheldwoord zouden brengen als we ons ergeren aan iemands rijgedrag of wanneer iemand voorsteekt bij de bakker, dat nog een lach zou kunnen opleveren bij de andere. Nadat ze haar toeschouwers had gevraagd wat wij in Merksem dan zouden tieren, integreerde ze een hoog 'foemp' helemaal op het einde van die song dat het bijna iets schattigs, lieflijks kreeg.
Voor de derde keer zat haar zus in de zaal wist Lara Chedraoui en voor de derde keer zou zij Thom Yorkes 'Suspirium' te horen krijgen omdat de meerderheid daarvoor gestemd had en niet voor The Strokes of The Velvet Underground ('Pale blue eyes'). Niet dat de fans van The Velvet Underground te klagen hadden, zij hadden immers eerder al 'Sunday morning' in een puike versie mogen horen.
Tussen al dat schoons dat There Is A Light That Never Goes Out te bieden had, stippen we graag 'In my life' van The Beatles aan waarin Floris De Decker speelser voor de dag mocht komen in zijn pianobegeleiding. Maar veruit het mooist van al was de versie van 'The end of the world' van Skeeter Davis. Je voelde gewoon in elke vezel van je lijf waarom deze song een van de absolute favoriete nummers allertijden is van Lara Chedraoui die meegaf dat ze naar Radio Minerva luistert omdat er geen klankbedje steekt onder de presentatie en je de presenatoren daar een plaat nog écht hoort starten door op een knop te drukken.
Via Leonard Cohens 'Chelsea Hotel' en Sinéad O'Connors 'Nothing compares to you', kwamen we bij 'The Moon Song' uit de film 'Her'. Voor laatste toegift 'Sea of love' nam Lara zelf plaats achter de piano. Een geoefend oor als het onze ontwaarde dat ze inderdaad minder ervaring heeft op toetsen dan Floris die haar akkoordenbegeleiding mocht voorzien van melodie in de hogere regionen van het tokkelinstrument.
Een zee aan liefde, ook al gingen sommige songs over eenzaamheid na een break up, stuurde There Is A Light That Never Goes Out finaal Schouwburg Noord in. De liefde werd beantwoord, met een stevig applaus. Logisch ook, enkel een foemp zou niet kunnen genoten hebben van zo'n heerlijk avondje, eerlijk en oprecht vanuit de buik emoties overbrengen via zang en pianobegeleiding.
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.